

— Ей, Господине! така е войската! отговори ми съ философски тонъ, като че ми даваше поучение.

Бѣдний човѣкъ, той бѣше убѣденъ, че и за туй сѣ го взели въ войската, за да го биждъ! Ето всъпитанието, което получава солдатинътъ у насъ.

Когато издамъ Споменитѣ на Трика Лика, въ тѣхъ по-обширно ще раскрыж този въпросъ.

Не знамъ дали Трика Лика послуша съветъ ми, но азъ отъ тогава нищо вече за него не съмъ слушалъ.

Като излѣзохъ отъ войската, постигнхъ въ частния животъ на работника, който съ пота на челото си печали дневната си прѣхрана.

Баща ми, въ врѣме на войната, бѣше изгубилъ и малкото си имущество, вслѣдствие на едни нещастни прѣдприятия.

Румжния се въздигна на Царство.

За деия 10. Май 1881 се приготви едно тържествуване, каквото не бѣше ставало до тогава въ Румжиската земя. За това празнуване се доведоха раненитѣ солдати отъ всичкитѣ крайща на Румжния, тъй като тѣмъ се дължеше по-голѣмата частъ на стомунената корона на челото Н. В. Краля, искувана отъ тоноветѣ взети отъ Турцитѣ. Доведоха и останжалитѣ инвалиди отъ 1848 г. поимперитѣ отъ Дялу-Спири, колкото още жевѣяхъ.

Развѣсенъ между раненитѣ взѣхъ и азъ участие въ този великъ народенъ празникъ.

На Митрополийската църква, дѣто съ голѣмо тържество стомунената корона се турна на главата на Н. В. Краля, неприсѣтствува нито единъ раненъ, нито поне една тѣхна делегация. Ний, раненитѣ, бѣхме натрупани тъкмо най-долу по Бранкованската улица. Исправи се тогава на кокилитѣ си ранения капитанъ Дижитреску отъ 8 линейний полкъ и пзвика:

— Юнаци! Намъ слѣдва да държимъ почетното мѣсто при Н. В. Краля!

Съглеждахъ, че повечето отъ раненитѣ бѣхъ слаби и пронаднахъ отъ бѣдностъ. Повече мязахъ на просяци, отколкото на юнаци. Това нѣщо ме очудваше. Какъ? Подиръ войната, гърговията и индустрията напрѣднахъ; Искуствата и знанията взехъ нови усилвания! Отецеството